

17.5.2020; neděle Rogate; písně 66,161,642,408,384;

Introit

Hlahol Bohu, celá země! 2 Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šiřte chvalo zpěvem.

Ž 66,1-2

1. čtení

16 Muži se odtud zvedli a zamířili k Sodomě. Abraham šel s nimi, aby je doprovodil. 17 Tu Hospodin řekl: „Mám Abrahamovi zamlčet, co hodlám učinit? 18 Abraham se jistě stane velikým a zdatným národem a budou v něm požehnány všechny pronárody země. 19 Důvěrně jsem se s ním sblížil, aby přikazoval svým synům a všem, kteří přijdou po něm: „Dbejte na Hospodinovu cestu a jedněte podle spravedlnosti a práva, ať Hospodin Abrahamovi splní, co mu přislíbil.“ 20 Hospodin dále pravil: „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký, 21 že už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z křiku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je.“ 22 Zatímco se muži odtud ubírali k Sodomě, Abraham zůstal stát před Hospodinem. 23 I přistoupil Abraham a řekl: „Vyhladiš snad se svévolníkem i spravedlivého? 24 Možná, že je v tom městě padesát spravedlivých; vyhladiš snad i je a nepromineš tomu místu, přestože je v něm padesát spravedlivých? 25 Přece bys neudělal něco takového a neusmrtil spolu se svévolníkem spravedlivého; pak by na tom byl spravedlivý stejně jako svévolník. To bys přece neudělal. Což Soudce vši země nejedná podle práva?“ 26 Hospodin odvětil: „Najdu-li v Sodomě, v tom městě, padesát spravedlivých, prominu kvůli nim celému místu.“ 27 Abraham pokračoval: „Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel: 28 Možná, že bude do těch padesáti spravedlivých pět chybět. Zahladiš pro těch pět celé město?“ Odvětil: „Nezahladím, najdu-li jich tam čtyřicet pět.“ 29 On však k němu mluvil ještě dále: „Možná, že se jich tam najde čtyřicet.“ Pravil: „Neudělám to kvůli těm čtyřiceti.“ 30 I řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, když budu mluvit dále: Možná, že se jich tam najde třicet.“ Pravil: „Neučiním to, najdu-li jich tam třicet.“ 31 Řekl pak: „Hle, dovoluji si promluvit k Panovníkovi znovu: Možná, že se jich tam najde dvacet.“ Pravil: „Nezahladím je kvůli těm dvaceti.“ 32 Nato řekl: „Ať se Panovník nerozhněvá, promluvím-li ještě jednou: Možná, že se jich tam najde deset.“ Pravil: „Nezahladím je ani kvůli těm deseti.“ 33 Hospodin po skončení rozmluvy s Abrahamem odešel a Abraham se vrátil ke svému místu.

(Genesis 18,16-33)

2. čtení

1 Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe,² stejně jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný.³ A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.⁴ Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem

dokonal dílo, které jsi mi svěřil.⁵ A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.⁶ Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali.⁷ Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe;⁸ neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.⁹ Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji;¹⁰ a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven.¹¹ Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my.

(Jan 17,1-11)

*Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.
Žalm 66,20 K*

Modlitba, to je dnešní téma, to je téma dnešní neděle. Sestry a bratři modlitba patří neodmyslitelně k víře, patří to i k naší víře v Trojjediného Boha. Modlitbu můžeme vyslovit nahlas společně jako společenství věřících, jako sestry a bratři v Ježíši Kristu. Modlitbu vyslovujeme i jako jednotlivci, nahlas, potichu ve svém srdci a ve své mysli, ve své samotě, někdy ve své opuštěnosti. Modlitba je někdy to poslední, co nám zbývá v našem životě, když se necítíme dobře, když se cítíme být ohroženi. Smíme a máme upřít svůj zrak k nebi, k Bohu a modlit se. Modlitba je naše volání o pomoc, je to i náš rozhovor s Hospodinem. Modlitba je naše vyznání a je zcela jedno jak dlouhá nebo krátká je.

Jak vnímáte vy vaši osobní modlitbu? Je pro Vás modlitba důležitá a v čem? Ježíš se modlí za sebe i za učedníky. Ježíš podle Jana pozvedl svůj zrak k nebi a modlil se bezprostředně před tím, než byl zatčen v zahradě Getsemanské, byl zrazen a byl zatčen. Ježíš se modlí v situaci, kdy se stahují mraky kolem něho, kdy už nebude úniku. I v této těžké chvíli je místo pro modlitbu, pro prosbu. Ježíš neprosí o vysvobození z rukou nepřátel, neprosí o odejmutí bolesti, utrpení. Proč? Je to takový hrdina nebo ho nic nemůže bolet, protože je Syn Boží? My se často bojíme bolesti. Bolest můžeme díky lékům, opiátům zmírnit, ale bolest patří k našemu životu. Bolest patřila i k životu Ježíše Krista, ani Kristus jako člověk nebyl ušetřen zklamání, pochybností a utrpení. Kristova prosba zní jinak, zcela jinak než bychom možná očekávali v takové chvíli. Ježíš říká: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe,..." Kristus má být oslaven Bohem, i když bude zatčen a popraven jak nějaký zločinec.

Ježíš prosí, aby se Bůh k němu přiznal, aby se k němu přiznal, i když bude viset na kříži jako ten poslední, nejhorší člověk na světě. Vnímám to i jako prosbu, aby smrt Kristova nebyla zbytečná, marná, aby jeho celý život nebyl promarněným časem. Ježíš neprosí jenom sám za sebe, neprosí za svoji záchranu, ale prosí za nás lidi. Prosí za naši záchranu. Ježíš má své přátele, učedníky, kteří mu důvěřují a následují ho, i když jiní se mu posmívají, urážejí ho, usilují o jeho život, ale ta velká zkouška přijde. Bude to velká zkouška pro učedníky, pro všechny, kteří naslouchají Ježíši a vkládají do něho své naděje, věří mu. Ti všichni se budou muset vypořádat s Kristovou smrtí, s Ježíšovým utrpením na kříži. A my lidé máme pochopit, že Bůh neodvrhl Ježíše ani v jeho utrpení, jeho smrt není žádný Boží trest, není to znamením toho, že by Ježíš z Nazaretu byl podvodník. Smrt na kříži je dovršením Ježíšovi cesty a naší

záchrany. Bůh svěřil Ježíši dílo, které měl vykonat na zemi mezi lidmi jako člověk. Slovo se mělo stát tělem v Ježíši, který se narodil někde v Betlémě ve chlívě. Ježíš prosí, aby jeho smrt nezapadla, tak jako zapadá často smrt a utrpení mnohých dalších nevinných lidí.

Ježíš nám má dát život věčný, ano i my máme mít život věčný. Nemáme žít život, který pomine, který se ztratí někde ve vesmíru, v nekonečnu, který zapadne vesmírným prachem. Náš život nemá být jenom nějakou epizodou v nekonečném světě, v dějinách stvořeného světa. Máme poznat Hospodina, neboť v tom je život věčný. Máme věřit v Boha, který stvořil tento svět Slovem, dal našemu světu a lidskému životu smysl, význam. Máme věřit v Ježíše Krista, který se narodil stejně, jako se rodí každý člověk, nevytlíhl se někde ve skrytosti, v tajemnu, ale narodil se ze své matky, která rodila v bolestech jako každá jiná žena. Máme věřit v Ježíše, který žil a prožil svůj život na zemi stejně jako my ostatní. Radoval se, také se bál a měl své pochybnosti stejně jako my, ale plně se spolehl na Boha, ustál d'áblova pokušení, ustál lidskou zlobu a zavržení a došel na kříž, a Bůh se k němu přiznal.

Život věčný není v bohatství, v kariéře, v lidském uznání, protože to pomíjí, to se ztrácí, to zapadne vesmírným prachem, to pohltí černá díra. Pokud má mít náš život smysl, pokud nemá uplynout jako voda v řece a ztratit se někde v nekonečném moři, potom máme věřit v Boha a milovat bližního svého. A to není vůbec lehké. To je velká výzva pro nás. Víra to je mnoho otázek a pochybností, je to objevování i zapominání. Víra je zápas se světem.

Ježíš prosí za své učedníky, neprosí za svět, ale prosí za konkrétní lidi, kteří mu byli svěřeni Otcem nebeským. Ježíš ve své modlitbě v Getsemanské zahradě prosil i za nás, kteří žijeme teď a tady, protože i my patříme Bohu. Ježíš prosí za všechny, kteří věří. My často prosíme za svět, ale v Janově evangeliu slyšíme něco jiného. Ježíš prosí za konkrétní lidi, kteří uvěřili, kteří přijali i Ježíšova slova. Ti všichni mají být chráněni a ochráněni, před vším zlým.

Amen

3. čtení

*22 Podle slova však také jednejte, nebud'te jen posluchači – to byste klamali sami sebe!
23 Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; 24 podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. 25 Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky. 26 Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nadržuje svému jazyku, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná.*

(List Jakubův 1,22-26)